

tigt, at vi fortsat har fokus på børns vilkår og på, hvordan vi kan forbedre dem.

Når det så er sagt, skal det pointeres, at flere af forslagene i B 47 berører områder, der er aftalespørgsmål mellem arbejdsmarkedets parter, og hvor vi derfor ikke mener, der skal gribes lovgivningsmæssigt ind.

Desuden mener vi faktisk, at der allerede er en række initiativer i gang på dette område, som på flere punkter imødekommer forslaget. Det er punkter, som socialministeren har redegjort for i sin tale, og jeg vil derfor blot nævne et enkelt område, som især ligger Det Radikale Venstre på sinde, nemlig børnepasningsloven og spørgsmålet om, hvordan vi sikrer, at børn får mere tid sammen med deres forældre.

Vi mener, det er muligt at lave en mere fleksibel børnepasningslovsordning, der tager udgangspunkt i børnenes behov, uden at det gør ordningen dyrere. Det er som nævnt et spørgsmål, som regeringen arbejder på i øjeblikket.

På den anden side mener Det Radikale Venstre også, at forældre i langt højere grad må påtage sig et medansvar for at skabe mere tid sammen med deres børn. Det er først og fremmest børnefamilierne selv, der kan planlægge, så de får mest mulig tid sammen. Det er derfor betænkeligt, når man kan konstatere, at forældre i højere grad vælger at få udbetalt penge i stedet for at benytte omsorgsdage.

Alt i alt mener Det Radikale Venstre, at regeringen allerede har iværksat initiativer, der på mange punkter imødekommer dette forslag, og vi kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Ebbe Kalnæs (CD):

Da fru Yvonne Herløv Andersen ikke kan være til stede, skal jeg fremføre vores holdning til B 47 om børns rettigheder.

Når jeg ser på, hvad SF siger om børns ret til en plads i pædagogisk dagtilbud, er der selvfølgelig ikke nogen, der kan sige noget imod det, men vi skal gøre os klart, at der er et bredere syn på det her, som er vigtigt.

Vi har to rekorder i dette land. Vi har for det første verdensrekord i børnepasning i tid. Der er ikke nogen, der gør det så omfangsrigt, som vi gør. Den anden rekord er bundrekorden, i hvert fald i Europa, i undervisningstid. Vi er meget optaget af at få fokuseret på hele området og også på, hvordan vi anvender vores ressourcer på dette område.

Vi ved, at i den periode, vi skal ind i nu, stiger antallet af børn i skolen frem til år 2005 med omkring 20 pct., og her står vi over for en vældig opgave. Vi står også over for en vældig opgave med hensyn til, at skolen, som CD har sagt, trænger til nogle vitaminer. Det skal forstås på den måde, at i forhold til skolens almindelige opgaver, som vi kender dem i dag, og med den udvikling, der skal være, har vi nok brug for i højere grad at lade børn få et tilbud i skolen, som er noget bredere og noget mere omfangsrigt end i dag.

Det vil sige mindre pasning i den mere passive forstand, men en højere grad af engagement og muliggørelse af en udvikling og at få lavet de investeringer, der skal til på folkeskoleområdet. Det er et af de områder, som vi vil holde meget øje med i den kommende tid, og med de forholdsvis smalle kommunale budgetter, der er lagt op til, kan det blive en vanskelig opgave.

Jeg vil også gerne sige til spørgsmålet om børnepasning og Folketingets normale evne til at udsprede almindelig godhed og direktiver, at kommunerne inden for de sidste 5 år har etableret noget, der ligner 160.000 nye dagtilbud, og på trods af de 160.000 tilbud er det faktisk sådan, at der stadig væk er ikke så få børn fra 0-5 år, som mangler et pasningstilbud.

Det hænger nok til dels sammen med, at Folketinget på dette område har grebet ind i en lang række andre ting og også i markedsmekanismen, da man i sin tid, da man lavede børnepakken, gik ind og gav 50 pct. til barn nr. to osv. Da boomed det her område, og selvfølgelig har det en sammenhæng med, at vi ligesom skruer behovet op.

Men jeg er lidt bekymret, når Folketinget har det med at udstede direktiver til kommunerne, og meget ofte, når det skal dækkes ind over bloktilskuddet, har en tendens til ikke at dække det 100 pct. For der er et vist succeskriterium i at knibe lidt på det over for kommunerne, og de kæmper altså ret bravt med det her. Jeg kender en lang række kommuner, som har sat det her spørgsmål, det her område, øverst på dagsordenen meget længe og har sat masser af andre ting til side meget længe.

Derfor synes jeg også som andre, at SF fokuserer meget bredt. Der er faktisk nogle børn, som har brug for en ikke uvæsentlig indsats, men hvis man spreder det her tilbud og boomer det op til et meget større forbrug, er jeg bange for, at de individuelle opgaver, der er i forhold